

i Deres Inderste. Deres Øjne og al Deres Tale har vidnet om et Savn, som De endnu ikke selv forstaar og derfor helst fornægter. Dersom jeg ikke vidste det saa usvigelig sikkert, havde jeg aldrig talt til Dem, som jeg her har gjort.“

Jytte bøjede Hovedet som under et Slag. Hun havde i nogle Minutter været lukket ind i Lykkens Rige. Nu blev det mørkt for hendes Øjne, og hun saae som i et Syn hans afdøde Kærestes Lig synke ned i Bølgerne.

„Jeg forstaar Dem nu!“ sagde hun, efter at hun en Tid havde ladet ham vente paa Svar. „Det er et forædlet Fremtidsbillede af mig, De er kommen til at sætte Pris paa, Pastor Gaardbo! Men saa kender De mig alligevel ikke rigtigt. Deres gode Tro til mig vilde jeg altfor sørgeligt skuffe. Jeg er ganske rigtig aldrig bleven præsenteret for Deres Gud; men jeg bryder mig heller ikke om at blive det. De har talt saa meget til mig om hans Kærlighed; men den tror jeg ikke paa. Mit Indtryk af ham er et ganske modsat.“

„Frøken Abildgaard! Nu forsynder De Dem!“

„Det gør jeg vist,“ svarede hun og rejste sig. „Men saa er Skylden virkelig Deres, Pastor Gaardbo! De siger, at De holder af mig, og samtidig fortæller De mig, at De har det bedste Haab om min fremtidige Forbedring. Det er saa komisk, at jeg kun kan le af det; men i Grunden burde jeg vistnok føle mig fornærmet.“

„Kære Frøken! Jeg vil jo i alle Henseender kun Deres Bedste!“

„Det tror jeg gerne; men jeg foretrækker at gaa gen-